

Тя подаде бавно ржката си, пръститѣ ѝ се извиха странно, ноктитѣ ѝ дращѣха тихо кадифяния ржкавъ на Донъ Педро; ала тя стана изведнажъ покорна и хитра, сякашъ фарфорова кукла, която заспива въ свѣтлини. И наклонена отъ крѣхкия миражъ на огледалата, тя изведе Донъ Педро отъ залата, гледаща право предъ себе си като светица. Тѣ минаха дългия коридоръ, после се изкачиха по една малка стълба отъ ясножълто дърво. Предъ дветѣ бронзови очи на една тъмна врата тѣ спрѣха. Малката маркиза пусна ржката на Донъ Педро и влѣзе първа.

Донъ Педро бѣ мждъръ. Въ стаята бѣ тъмно, единъ лакей донесе сребъренъ свещникъ, жглитѣ на гардината се извиха бледосини, задъ тѣхъ малка бона поправяше жълтия си корсажъ. Малката маркиза пое свещника съ бледата си ржка, съ другата тя изпрати прислугата. Лицето ѝ грѣеше по-бледно отъ пламъка на свещъта, после тя посочи на Донъ Педро края на розовото канапе: — Вий сте мой гостъ, каза тя нѣжно, седнете!

Тогава квадратнитѣ рамки на тапетитѣ излъхнаха розова умора, плафонътъ се спусна низко съ осемтѣ си гирлянди, върху мрамора на камината се топѣха златни сѣнки. Въ тишината се смѣсваха тръпкитѣ на пламъка съ здрача на парфюмитѣ, гобелинитѣ шепнѣха, въ огледалото застиваше времето. Маркизата бѣ нѣжна и зъзнецца, ржцетѣ ѝ бѣха голи и сѣнни, ала тя не знаеше за това. Тя разтвори бавно високия прозорець и въ стаята се